

szalagcím

sosem írok majd apámról, ezt akartam mondani, mielőtt befejeződött a lírakurzus, fejben pont nála tartottam. de a leghátsó padsorban, kilátással a felhők vonulására, eszemet vesztettem. mégis kellene valami meghatározó, súlyos, mint ahogy a national geographic-on fut a szalagcím: az antarktiszi jégtakaró ötször gyorsabban olvad, mint húsz éve, gleccserek csúsznak bele a világtengerekbe; apám is így olvad ki belőlem, a fény rádól az emléknymaira. ha beütöm a nevét a keresőbe, többet tud nálam róla.

elhatárolódás

nem felejtetem el apámat, erről is írok majd. fellapozom a betűrendbe állított emlékeket, a születés valahova a legvégére kerül, várhatom, mikor lép színre, állítólag neki köszönhetem a lélegzetet. azóta meg kellett tanulnom egyedül levegőt venni, a kérdésekre választ keresni, kitapasztalni a gondoskodást, anyámban találni meg a hiányát, magamban felnevelni az apát, akitől az élet nagy igazságait elleshetem, és leszokni róla, hogy másoktól követelem, mondják meg: kinek a fia vagyok.

Papp Attila 1997-ben született Sepsiszentgyörgyön. 2014 óta Magyarországon él, jelenleg Kecskeméten. A budapesti Szinyei Merse Pál Gimnáziumban végzett, a Babeş-Bolyai Tudományegyetem pszichológia szakos hallgatója. Regényeit írói álneven, verseit és cikkeit saját nevével publikálja.